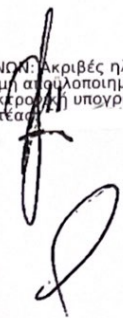

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Αθήνα, 25.01.15 13:59:51 EET, Ο Γραμματέας

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ
116 /2025
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Πρωτοδίκη, η οποία
ορίσθηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου
Αθηνών και τη Γραμματέα,

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 8 Μαρτίου 2024, για να
δικάσει την υπόθεση:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1)

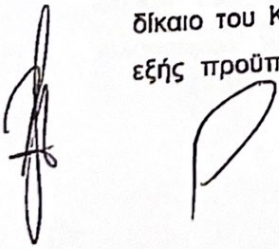
[REDACTED]

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 8-02-2024 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 17418/600/09-02-2024, η οποία προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και ενεγράφη στο οικείο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, η πληρεξούσια Δικηγόρος των αιτούντων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

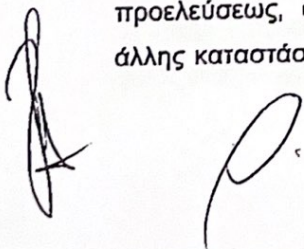
**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τις διατάξεις των άρθρων 323, 780 και 905 παρ. 4 ΚΠολΔ προκύπτει ότι στο πεδίο των υποθέσεων που αφορούν στην προσωπική κατάσταση και υπάγονται στη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας καθιερώνονται από το εσωτερικό δικονομικό δίκαιο ειδικές ρυθμίσεις, οι οποίες καθορίζουν κατά τρόπο εξαντλητικό και αποκλειστικό τις προϋποθέσεις της αυτοδίκαιης επέκτασης της ισχύος στην εσωτερική έννομη τάξη των αποφάσεων που εκδόθηκαν από αλλοδαπό δικαιοδοτικό όργανο κατά τη διαδικασία αυτή. Εξάλλου, ο χαρακτηρισμός μιας αλλοδαπής δικαιοδοτικής πράξης ως αποφάσεως της εκούσιας δικαιοδοσίας, υπαγόμενης συνακόλουθα στη διάταξη του άρθρου 780 ΚΠολΔ, αποτελεί δικονομικό ζήτημα και κρίνεται, ανεξαρτήτως της ειδικότερης ονομασίας που φέρει, κατά τη *lex fori*, ήτοι κατά το ελληνικό δίκαιο (ΕφΔωδ 327/2005, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 1111/1989, ΝοΒ 1990/662, βλ. Α. Γραμματικάκη - Αλεξίου, Ζ. Παπασιώτη - Πασιά, Ε. Βασιλακάκης, Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο, Γ' έκδοση, σ. 119). Επομένως, η προρρηθείσα διάταξη εφαρμόζεται, ακόμη και αν η απόφαση εκδόθηκε στην αλλοδαπή κατά τη διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, εφόσον παρουσιάζει ομοιότητα ή και απλώς λειτουργική αντιστοιχία με μία από τις αναγνωριζόμενες στο εσωτερικό δίκαιο υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας (ΕφΔωδ 42/2002 ΔΩΔΝΟΜ 2003/157, ΜΠρΘεσ 2859/2011 ΤΝΠ ΔΣΑ, ΜΠρΘεσ 8090/2011 ΤΝΠ ΔΣΑ, ΜΠρΘεσ 11953/2011 ΤΝΠ ΔΣΑ, βλ. Αρβανιτάκης σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, Τόμος II, άρθρο 780 αρ. 3). Ειδικότερα, με τη διάταξη του άρθρου 780 ΚΠολΔ ορίζεται ότι απόφαση εκουσίας δικαιοδοσίας αλλοδαπού δικαστηρίου έχει στην ημεδαπή, χωρίς άλλη διαδικασία, την ισχύ που αναγνωρίζει σ' αυτήν το δίκαιο του Κράτους του Δικαστηρίου που την εξέδωσε, εφόσον συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις: 1) αν η απόφαση εφάρμοσε τον ουσιαστικό νόμο που

έπρεπε να εφαρμοστεί κατά το Ελληνικό δίκαιο και εκδόθηκε από δικαστήριο που έχει δικαιοδοσία κατά το δίκαιο της Πολιτείας, της οποίας τον ουσιαστικό νόμο εφάρμοσε και 2) αν δεν είναι αντίθετη προς τα χρηστά ήθη ή τη δημόσια τάξη. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής: (α) Οι αλλοδαπές αποφάσεις εκούσιας δικαιοδοσίας, εφόσον συντρέχουν οι ως άνω προϋποθέσεις, ισχύουν στην ημεδαπή αυτομάτως, (β) με την αναγνώρισή της η αλλοδαπή απόφαση αναπτύσσει στην ημεδαπή την ισχύ που της προσδίδεται στο κράτος προέλευσης, με τον όρο δε "ισχύς" νοείται η τυπική ισχύς της αλλοδαπής απόφασης και όχι τα ουσιαστικά της αποτελέσματα, τα οποία καθορίζονται αυτοτελώς κατά το ελληνικό ουσιαστικό δίκαιο, (γ) ο χαρακτήρας αλλοδαπής απόφασης δικαιοδοτικής πράξης ως απόφασης εκούσιας δικαιοδοσίας κρίνεται, ανεξάρτητα από την ειδικότερη ονομασία που φέρει, κατά την *lex fori* και κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή εφαρμόζεται ακόμη και αν η απόφαση εκδόθηκε στην αλλοδαπή κατά την διαδικασία της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, εφόσον παρουσιάζει ομοιότητα ή και απλώς λειτουργική αντιστοιχία με μια από τις αναγνωριζόμενες στο εσωτερικό δίκαιο υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας και (δ) αν και η αλλοδαπή απόφαση εκούσιας δικαιοδοσίας εκδηλώνει την ισχύ της στην ημεδαπή αυτόματα, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 780 ΚΠολΔ, η αναγνώριση μπορεί να πραγματοποιηθεί με ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 905 παρ. 4 ΚΠολΔ, υπό τους όρους όμως του άρθρου 780 ΚΠολΔ. Επιπλέον, από την ως άνω διάταξη συνάγεται ότι αλλοδαπή απόφαση εκούσιας δικαιοδοσίας αναγνωρίζεται από τα Ελληνικά δικαστήρια ότι έχει ισχύ στην Ελλάδα κατά την ειδική διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, εφόσον διαπιστωθεί ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του ως άνω άρθρου και μόνο όταν πρόκειται με βάση αυτή να γίνει εκτέλεση στην Ελλάδα (αν είναι δεκτική εκτέλεσης) ή να ζητηθεί η συνδρομή της Ελληνικής δημόσιας αρχής για συγκεκριμένη ενέργεια (π.χ. σφράγιση σε εκτέλεση αλλοδαπής πτωχευτικής απόφασης ή καταχώρηση αλλοδαπής απόφασης στα ημεδαπά ληξιαρχικά βιβλία κ.λ.π. (βλ. Σταυρόπουλου: ΕρμΚΠολΔ αρθ. 780 σημ. 1α, 2 σελ. 917, υπό προϊσχύσαν δίκαιο Μελέτη Σ. Μεταλλινού σε Δικ. 9,176 και σύμφωνη, ΠρΑθ 273/85 ΝοΒ/Δ', 99, Μπρίνιας: Αναγκ. Εκτ. αρθ. 905 παρ. 44α, Βασ. Κ. Μπρακατσούλα: Η Εκούσια Δικαιοδοσία, α Κεφ. 590, γ, δ' σελ. 304). Από τη σαφή διατύπωση του άρθρου 780 ΚΠολΔ προκύπτει ότι ο νόμος αναφέρεται στην "ισχύ" της αλλοδαπής απόφασης στην οποία αναγνωρίζει το δίκαιο του κράτους του δικάσαντος δικαστηρίου και για το λόγο αυτό η αναγνώριση μιας τέτοιας

απόφασης έχει την έννοια ότι αυτή αναπτύσσει στην ημεδαπή τις έννομες συνέπειες που θα είχε κατά το δίκαιο του δικάσαντος δικαστηρίου είτε αυτές ανάγονται στο δικονομικό είτε στο ουσιαστικό δίκαιο (π.χ. ικανότης προς δικαιοπραξία). Επομένως, δεν είναι δυνατόν να αναπτύξει έννομες συνέπειες, με τις οποίες δεν εξοπλίζεται από το δίκαιο της πατρίδας της (βλ. Μπρίνια: ο.π. σελ. 121, 122). Από τη διατύπωση του άρθρου 780 ΚΠολΔ σαφώς συνάγεται ότι δεν είναι ανάγκη να προηγηθεί ιδιαίτερη διαδικασία προς αναγνώριση αλλοδαπής απόφασης εκουσίας δικαιοδοσίας. Δεδομένου, όμως, ότι πολλές φορές τέτοιες αποφάσεις προσάγονται ενώπιον δημοσίων αρχών, οι οποίες δεν έχουν τη δυνατότητα να διαγνώσουν ευχερώς τη συνδρομή των προϋποθέσεων που τίθενται με αυτό (άρθρου 780 ΚΠολΔ) δημιουργήθηκε πρόβλημα και εφαρμόζεται πλέον κατ' αναλογία η παρ. 4 του άρθρου 905 ΚΠολΔ και επί των εν λόγω αποφάσεων και λόγω του ότι σε περίπτωση αμφισβήτησης της απόφασης υπό οιοδήποτε όργανο είναι δαπανηρή και βραδυκίνητη η διαδικασία της αναγνωριστικής αγωγής του άρθρου 70 ΚΠολΔ. Είναι ευνόητο ότι όταν η αλλοδαπή απόφαση εκουσίας δικαιοδοσίας αποτελεί τίτλο εκτελεστό και παρέχει τη δυνατότητα αναγκαστικής εκτέλεσης απαιτείται η προηγούμενη κήρυξη αυτής ως εκτελεστής κατ' εφαρμογή του άρθρου 905 παρ. 2 με τα κριτήρια όμως του άρθρου 780 (Μπρίνια: άρθ. 905 παρ. V σελ. 124). Περαιτέρω, στο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), που κυρώθηκε με το ν.δ. 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ (άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος) ορίζεται ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του. Κατά την ενάσκηση αυτού του δικαιώματος, δεν επιτρέπεται παρέμβαση δημόσιας αρχής, παρά μόνον εφόσον είναι σύμφωνη με το νόμο και είναι αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία για λόγους εθνικής ασφάλειας, δημόσιας ασφάλειας ή οικονομικής ευημερίας της χώρας, για την αποτροπή των εκτροπών ή του εγκλήματος, για την προστασία της υγείας ή των ηθών, ή για την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων, στο δε άρθρο 14 της ίδιας ως άνω Ευρωπαϊκής Σύμβασης ορίζεται: ότι «η χρήση των αναγνωριζομένων εν τη παρούση Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να εξασφαλισθεί ασχέτως διακρίσεως φύλου, φυλής, χρώματος, γλώσσας, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικήν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης καταστάσεως». Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1542 και

1579 Α.Κ., όπως αυτές είχαν αρχικά αντικατασταθεί από το άρθρο 1 του Ν. 2447/1996, η υιοθεσία ενηλίκου επιτρέπεται μόνο όταν ο υιοθετούμενος είναι τέκνο του συζύγου εκείνου που υιοθετεί. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι, από την ισχύ του ως άνω νόμου (Ν. 2447/1996), καταργήθηκε η υιοθεσία ενηλίκου, πλην της περίπτωσης του άρθρου 1579 Α.Κ., δηλαδή όταν ο υιοθετούμενος είναι τέκνο του συζύγου του υιοθετούντος, με την οποία θεσπίζεται εξαίρεση στη γενική απαγόρευση της υιοθεσίας ενηλίκου. Η διάταξη του άρθρου 1579 Α.Κ. δεν αντίκειται στην καθιερούμενη με το Σύνταγμα αρχή της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας (άρθρο 5 παρ. 1 αυτού), αφού, από τη στιγμή που ο κοινός νομοθέτης αναγνωρίζει το θεσμό της υιοθεσίας, ο πυρήνας του δικαιώματος δεν θίγεται και μπορεί στην ελευθερία αυτή να επιβάλλει περιορισμούς κατά τρόπο αντικειμενικό, οι οποίοι δικαιολογούνται από αποχρώντες λόγους δημοσίου συμφέροντος. Ούτε προσβάλλεται, κατά τον τρόπο αυτό, η κατοχύρωση της προστασίας της οικογένειας κατά τη διάταξη του άρθρου 21 παρ. 1 του Συντάγματος και τη διάταξη του ανωτέρου άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αφού αυτή δεν έχει την έννοια ότι εμποδίζει τον κοινό νομοθέτη από το να αλλάξει τις ρυθμίσεις για τους τρόπους σύστασης της οικογένειας. Ακολούθως, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 23 Α.Κ., όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 Ν. 2447/1996, και 33 Α.Κ., οι ουσιαστικές προϋποθέσεις για τη σύσταση και τη λύση της υιοθεσίας ρυθμίζονται από το δίκαιο της ιθαγένειας του κάθε μέρους, δηλαδή του υιοθετούντος και του υιοθετούμενου, με τον όρο ότι οι διατάξεις του αλλοδαπού δικαίου δεν εφαρμόζονται αν η εφαρμογή τους προσκρούει στα χρηστά ήθη ή γενικά στη δημόσια τάξη της Ελληνικής Πολιτείας. Το επιλαμβανόμενο δηλαδή Δικαστήριο, ως έχον, κατά τα ανωτέρω, την απαιτούμενη διεθνή δικαιοδοσία, θα κρίνει, εάν οι διατάξεις του αλλοδαπού δικαίου, που τυγχάνουν εφαρμογής ως προς τον αλλοδαπό ενήλικο-υιοθετούμενο, παραβιάζουν ή όχι την ημεδαπή δημόσια τάξη και τα χρηστά ήθη, και αν κατ' επέκταση θα εφαρμοσθούν ή όχι από αυτό, δεδομένου ότι η επιφύλαξη της δημόσιας τάξης, που θεσπίζεται με τη διάταξη του άρθρου 33 Α.Κ., είναι πρόκριμα στην εφαρμογή κάθε αλλοδαπής διάταξης και επομένως, όταν το εφαρμοστέο δίκαιο είναι αλλοδαπό δίκαιο, ο δικαστής προκαταρκτικά οφείλει να κρίνει αν αυτή προσαρμόζεται στην ημεδαπή δημόσια τάξη και συμβιβάζεται με αυτήν. Εξ ετέρου, δημόσια τάξη, υπό την αναφερόμενη στο άρθρο 33 Α.Κ. έννοια, είναι το σύνολο των θεμελιωδών κανόνων και αρχών, που

κρατούν κατά ορισμένο χρόνο στη χώρα και απηχούν τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές, ηθικές και άλλες αντιλήψεις, οι οποίες διέπουν το βιοτικό ρυθμό αυτής και αποτελούν το φράγμα εφαρμογής στην ημεδαπή κανόνων αλλοδαπού δικαίου, η οποία μπορεί να προξενήσει διαταραχή στο βιοτικό ρυθμό, ο οποίος κυριαρχεί στη χώρα και διέπεται από τις εν λόγω αρχές (ΟΛΑΠ 6/1990). Η δημόσια τάξη, ως ανασχετικός παράγων εφαρμογής του αλλοδαπού δικαίου, λειτουργεί περιπτώσιολογικά, και μόνη η άγνοια ή η απαγόρευση αυτή καθ' εαυτή ενός γνωστού σε εμάς θεσμού από το αλλοδαπό δίκαιο δεν μπορεί να οδηγήσει στην κρίση, ότι η εφαρμογή του δικαίου αυτού κατ' ανάγκη προσκρούει στην ελληνική δημόσια τάξη, δηλαδή αυτό που προσκρούει ή όχι στη δημόσια τάξη δεν είναι ο κανόνας του αλλοδαπού δικαίου, αλλά η συγκεκριμένη εκάστοτε εφαρμογή του. Ειδικότερα, ο δικάζων δικαστής δεν αξιολογεί το εφαρμοστέο αλλοδαπό δίκαιο ούτε τον ειδικότερο εφαρμοστέο αλλοδαπό κανόνα δικαίου κατά τρόπο απόλυτο, γενικό και αφηρημένο. Εξετάζει μόνο κατά πόσο οι έννομες συνέπειες, οι οποίες θα παραχθούν στην ημεδαπή από την εφαρμογή του αλλοδαπού δικαίου επί των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών της κάθε ειδικότερης περίπτωσης, γίνονται ή όχι ανεκτές από τον κρατούντα στη χώρα μας βιοτικό κοινωνικό ρυθμό. Περαιτέρω, επί αίτησης υιοθεσίας ενήλικου με στοιχεία αλλοδαπότητας, όταν το υπό υιοθεσία ενήλικο πρόσωπο είναι αλλοδαπό, το δικαστήριο θα πρέπει να ερευνήσει εξατομικευμένα τις ιδιαίτερες συνθήκες και περιστάσεις, οι οποίες θα καθιστούσαν αφόρητη, για τις θεμελιώδεις, ως άνω, αντιλήψεις της ελληνικής κοινωνίας και του ελληνικού δικαίου, την απόρριψη της αίτησης. Να σημειωθεί επίσης ότι, στην ημεδαπή έννομη τάξη το ενδιαφέρον σχετικά με το θεσμό της υιοθεσίας έχει επικεντρωθεί στο συμφέρον του υιοθετούμενου και στην παροχή δυνατότητας σε αυτόν να μεγαλώσει σε ένα οικογενειακό περιβάλλον με ανάπτυξη σχέσεων στοργής και αφοσίωσης, με σωστή ηθική και πνευματική διαπαιδαγώγηση και με ομαλή εξέλιξη της προσωπικότητάς του. Τέλος, μετά τη νέα αντικατάσταση του άρθρου 1579 του ΑΚ με το άρθρο 25 παρ. 5 του Ν. 2915/2001 και εν συνεχεία με το άρθρο 51 Ν.4837/2021, η υιοθεσία ενηλίκων επιτρέπεται μόνον όταν ο υιοθετούμενος είναι συγγενής ως και τον τέταρτο βαθμό εξ αίματος ή εξ αγχιστείας αυτού που υιοθετεί, ή β) αυτός που υιοθετεί υπήρξε ανάδοχος γονέας του υιοθετούμενου. Έτσι, σε περίπτωση υιοθεσίας, η οποία συνήφθη στο εξωτερικό και το ένα μέρος είναι Έλληνας και έχει Ελληνική ιθαγένεια, ακόμη και στην περίπτωση που διαθέτει και άλλη ιθαγένεια, γίνεται νομολογιακά δεκτό ότι

εφαρμόζεται το Ελληνικό Δίκαιο, το οποίο, στην περίπτωση που ο υιοθετούμενος είναι ενήλικος, απαγορεύει την τέλεσή της, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 1579 Α.Κ., τα δε Ελληνικά Δικαστήρια, στα πλαίσια εφαρμογής του άρθρου 780 του ΚΠολΔ, εφόσον διαπιστώσουν, ότι η προσκομιζόμενη απόφαση του αλλοδαπού δικαστηρίου, δεν εφάρμοσε το Ελληνικό Δίκαιο, αλλά δικαιο άλλης πολιτείας, το οποίο επιτρέπει την υιοθεσία ενηλίκων, πρέπει να αρνηθούν κατ' αρχήν την ισχύ της εντός των ορίων της Ελληνικής Επικράτειας, αφού, όπως γίνεται δεκτό, με τις ρυθμίσεις του Ελληνικού Δικαίου, δεν παραβιάζονται οι διατάξεις των άρθρων 8, 14 της Ε.Σ.Δ.Α. και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, με τις οποίες προβλέπονται η προστασία της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, η απαγόρευση των διακρίσεων, καθώς και η προστασία της περιουσίας. Περαιτέρω όμως, κατά τις διατάξεις του ελληνικού δικαίου να μεν μόνον κατ' εξαίρεση είναι δυνατή η υιοθεσία ενηλίκου, όμως το γεγονός, ότι εμποδίζεται στην Ελλάδα η υιοθεσία ενηλίκου και μάλιστα, όπως γίνεται δεκτό, ο σχετικός περιορισμός δεν αντίκειται στη συνταγματική αρχή της ισότητας ούτε προσβάλλονται οι διατάξεις των άρθρ. 8 και 14 της ΕΣΔΑ ή του άρθρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της, δεν σημαίνει ότι πρέπει να αποκλεισθεί σε κάθε περίπτωση και η αναγνώριση στην Ελλάδα ως έγκυρων υιοθεσιών που έγιναν σε άλλη χώρα σύμφωνα με το εφαρμοζόμενο εκεί αλλοδαπό δικαιο, αλλά κατά τη νομολογία του ΕΔΔΑ η δυνατότητα αναγνώρισης πρέπει να εξετάζεται κατά περίπτωση. Διαφορετικά ανακύπτει ζήτημα προσβολής πρωταρχικά του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ ή και 14 αυτής και ενδεχομένως και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της. Ειδικότερα, κατά τη νομολογία του ΕΔΔΑ: Στο πεδίο προστασίας του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ εμπίπτουν και οι σχέσεις μεταξύ υιοθετούντος και υιοθετουμένου, ενώ και τα κληρονομικά δικαιώματα των παιδιών και γονέων συνδέονται στενά με την οικογενειακή ζωή, ώστε και αυτά εμπίπτουν στο πεδίο προστασίας του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ και κατ' επέκταση και του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της. Τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορούν να αρνηθούν την αναγνώριση ως έγκυρης υιοθεσίας, εφόσον αυτή δημιούργησε στη χώρα όπου συντελέστηκε μια οικογενειακή σχέση που αποτελεί ήδη εκεί "κοινωνική πραγματικότητα", επικαλούμενα απλώς το αντίθετο νομικό καθεστώς υπό το οποίο δικαιοδοτούν, αλλά πρέπει να εξετάζουν τις συνθήκες κάθε περίπτωσης. Στο πλαίσιο αυτό κρίσιμα στοιχεία είναι (α) Το χρονικό διάστημα που έχει παρέλθει από τη σύσταση της υιοθεσίας μέχρι το χρόνο που το κύρος της κρίνεται σε άλλη χώρα, (β) Η ένταση των σχέσεων που

οδήγησαν στη σύσταση της υιοθεσίας και (γ) Η διάψευση των προσδοκιών των μερών εξαιτίας αιφνίδιας αλλαγής στο νομικό καθεστώς ή στην πρακτική της χώρας, στην οποία ανακύπτει ζήτημα αμφισβήτησης του κύρους της. Συμπερασματικά, σε υποθέσεις υιοθεσίας με στοιχεία αλλοδαπότητας το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ επιβάλλει στα εθνικά δικαστήρια να επιδιώκουν, με την αναγνώριση ως έγκυρων των υιοθεσιών αυτών, τη "διασυνοριακή συνέχιση" της προσωπικής κατάστασης και των δεσμών μεταξύ των μερών της υιοθεσίας, εφόσον αυτοί υφίστανται πραγματικά στην έννομη τάξη της αλλοδαπής πολιτείας. Κατά την έννοια αυτή το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ δεν λειτουργεί ως ένα αυτόνομο εργαλείο για την αναγνώριση αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων περί υιοθεσίας, αντικαθιστώντας τους εθνικούς κανόνες, αλλά με γνώμονα αυτό τα εθνικά δικαστήρια πρέπει να προσαρμόζουν και ερμηνεύουν τη λειτουργία των εθνικών τους κανόνων, στις εκάστοτε ειδικές συνθήκες της υποθέσεως που κρίνουν κατά περίπτωση. (βλ. ΟΛΑΠ 9/2016 ΤΝΠ Νόμος).

Οι αιτούντες, με την υπό κρίση αίτησή τους, ζητούν να αναγνωριστεί ότι έχει αποκτήσει και στην Ελληνική Επικράτεια την ισχύ του δεδικασμένου η με αριθμό απόφαση υιοθεσίας του αρμοδίου Δικαστηρίου της Τρίτης Δικαστικής Περιφέρειας της Κομητείας :

), η οποία εκδόθηκε, σύμφωνα με το δίκαιο της Πολιτείας της Η.Π.Α., ύστερα από κοινή αίτηση του πρώτου και της δεύτερης των αιτούντων, δυνάμει της οποίας η τρίτη των αιτούντων αναγνωρίστηκε ως θετό τέκνο τους. Με τέτοιο περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση αίτηση παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο, (άρθρα 739, 740 παρ. 1, 780, 905 παρ. 1 και 4 ΚΠολΔ και άρθρα 110 παρ. 21 Ν. 4055/2012 και 1 Ν. 4077/31-08-2012), κατά την προκειμένη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 739 επ., 740 παρ. 1, 780 ΚΠολΔ και 121 ΕισΝΑΚ) και είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 780 και 905 ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητα της. Γίνεται δε μνεία ότι επίδοση της υπό κρίση αίτησης στον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών δεν είναι απαραίτητη (ΑΠ 926/1973 ΝοΒ 22.486).

Από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος των αιτούντων,

που εξετάστηκε νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά και από όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι αιτούντες,

καθώς και από τα διδάγματα κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχτηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Την 24^η-02-1956, ο πρώτος των αιτούντων, ο οποίος γεννήθηκε στις 4-04-1934 στη Θεσσαλονίκη και από τις αρχές της δεκαετίας του 1950 εγκαταστάθηκε στις Η.Π.Α. και συγκεκριμένα, στην πόλη Πρόβο (Provo) της Πολιτείας Γιούτα, έχει δε τόσο την ελληνική όσο και την αμερικανική υπηκοότητα, τέλεσε με την

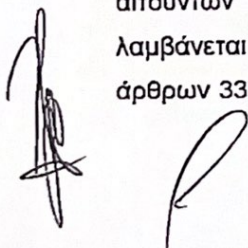
νόμιμο πολιτικό γάμο στοα των Η.Π.Α., ο οποίος την 28^η-07-1956 ιερολογήθηκε, σύμφωνα με τους κανόνες της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδας στιςΙ. Ωστόσο, πριν τον ως άνω γάμο τους, η τότε σύζυγος του πρώτου των αιτούντων,

.....η οποία, όταν γεννήθηκε καταχωρήθηκε στα ληξιαρχικά βιβλία ως Από τον ως άνω γάμο του με την ο πρώτος των αιτούντων δεν απέκτησε τέκνα και τελικά, ο μεταξύ τους γάμος λύθηκε με διαζύγιο το έτος 1968. Εν συνεχεία, την 16^η-07-1977, ο πρώτος των αιτούντων τέλεσε νόμιμο πολιτικό γάμο με τη δεύτερη εξ αυτών, η οποία γεννήθηκε την 19^η-06-1931 στο Ροκ Σπρινγκς (Rock Springs) της Πολιτείας Γουαϊόμινγκ (Wyoming) των Η.Π.Α. και έχει τόσο την ελληνική και την αμερικανική υπηκοότητα, ο δε ως άνω γάμος τους ιερολογήθηκε κατά τους κανόνες της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας το έτος 1999 στον Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδας στοταχωρήθηκε στο Ειδικό Ληξιαρχείο Αθηνών, από τον οποίο δεν απέκτησαν παιδιά. Ωστόσο, όταν ο πρώτος των αιτούντων παντρεύτηκε τη μητέρα της τρίτης εξ αυτών, η τελευταία ήταν μόλις οκτώ (8) ετών και ο βιολογικός της πατέρα απείχε εντελώς από την ανατροφή της, γι' αυτό και δέθηκε με ισχυρούς δεσμούς μαζί της, μεγαλώνοντάς την σαν πραγματικός της πατέρας, το γεγονός δε της λύσης του γάμου του με τη μητέρα της τρίτης εξ αυτών το έτος 1968 δεν κλόνησε τη μεταξύ τους σχέση, καθώς συνέχιζε να την στηρίζει σε όλα τα βήματα της ζωής της, την συνέδραμε οικονομικά στις σπουδές της, φροντίζοντας την ως βιολογικό του τέκνο, ενώ και η ίδια η τρίτη των αιτούντων ως ενήλικη τον φρόντιζε και ενδιαφερόταν ενεργά για εκείνον και για τις οποιοσδήποτε δυσκολίες που

αντιμετώπιζε. Παράλληλα και η δεύτερη των αιτούντων από τη πρώτη στιγμή που γνώρισε την τρίτη εξ αυτών, την αγκάλιασε και την φρόντισε ως πραγματική της κόρη, στηρίζοντας και συμβουλευόντάς την με μητρική αγάπη και στοργή. Για τους ανωτέρω λόγους, επειδή αμφότεροι οι δύο πρώτοι των αιτούντων θεωρούσαν την τρίτη εξ αυτών ως βιολογικό τους τέκνο, έχοντας αναπτύξει μαζί της ισχυρότατους οικογενειακούς δεσμούς, το έτος 2012 αποφάσισαν να την υιοθετήσουν, ώστε να αναγνωρισθεί και τυπικά ως τέκνο τους, γεγονός που αποδέχθηκε η τρίτη των αιτούντων, δεδομένου και του ότι η βιολογική της μητέρα,

είχε προαποβιώσει την 11^η-09-2006, ενώ με τον βιολογικό της πατέρα) διατηρούσε υποτυπώδεις σχέσεις και σχετικώς, εξεδόθη η με αριθμό : απόφαση υιοθεσίας (Decree of Adoption) του αρμοδίου Δικαστηρίου της Τρίτης Δικαστικής Περιφέρειας της Κομητείας

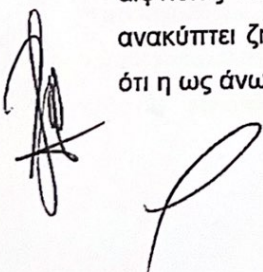
), η οποία εκδόθηκε σύμφωνα με το δίκαιο της Πολιτείας της Η.Π.Α., ύστερα από κοινή αίτηση του πρώτου και της δεύτερης των αιτούντων, δυνάμει της οποίας η τρίτη των αιτούντων αναγνωρίστηκε ως θετό τους τέκνο, η δε ως άνω απόφαση έχει καταστεί αμετάκλητη, σύμφωνα με το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο από τους αιτούντες με ημερομηνία 22-11-2023 διάταγμα του Τρίτου Περιφερειακού Δικαστηρίου του ι. Το Δικαστήριο της Τρίτης Δικαστικής Περιφέρειας της Κομητείας , που εξέδωσε την ανωτέρω υπόθεση υιοθεσίας εφάρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 101, 102, 103, 104, 105, 106, 108, 114, 115, 116, 117, 118, 124, 136, 137, 138, 139, 141 και 142 του Πρώτου Μέρους της Πράξης Υιοθεσιών της Γιούτα (Part 1 Utah Adopts Act), που εντάσσεται στο Κεφάλαιο 6 «Ειδικές Διαδικασίες» (Chapter 6 Particular Proceedings) του υπό Τίτλο 78B Δικαστικού Κώδικα (Title 78B Judicial Code) του Κώδικα της Γιούτα (Utah Code), όπου προβλέπονται οι όροι και προϋποθέσεις για την υιοθεσία ανηλίκων και ενηλίκων. Όπως προαναφέρθηκε, οι υιοθετούντες, πρώτος και δεύτερη των αιτούντων είχαν τόσο την αμερικανική όσο και την ελληνική ιθαγένεια και η υιοθετούμενη – τρίτη των αιτούντων την αμερικανική ιθαγένεια. Με τα δεδομένα αυτά, οι ουσιαστικές προϋποθέσεις για την τέλεση της υιοθεσίας έπρεπε να κριθούν για τους υιοθετούντες με βάση το ελληνικό δίκαιο και για την υιοθετούμενη- τρίτη των αιτούντων κατά το δίκαιο της Πολιτείας της το εφαρμοστέο δε δίκαιο λαμβάνεται υπόψη από το Δικαστήριο αυτεπαγγέλτως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 337 και 741 ΚΠολΔ. Ωστόσο, το ως άνω Δικαστήριο εφάρμοσε τις διατάξεις

των άρθρων 101, 102, 103, 104, 105, 106, 108, 114, 115, 116, 117, 118, 124, 136, 137, 138, 139, 141 και 142 του Πρώτου Μέρους της Πράξης Υιοθεσιών της (Part 1 Utah Adopts Act), αντί του ελληνικού δικαίου, το οποίο ήταν το εφαρμοστέο δίκαιο κατά το ελληνικό ιδιωτικό διεθνές δίκαιο, ως προς τις προϋποθέσεις τέλεσης της υιοθεσίας εκ μέρους των δύο πρώτων αιτούντων, το δε Δικαστήριο που έκρινε επί της υιοθεσίας κατέληξε σε συμπέρασμα διαφορετικό από αυτό, στο οποίο θα κατέληγε το δικαστήριο με βάση το ελληνικό νομοθετικό καθεστώς, που ισχύει για τις υιοθεσίες ενηλίκων. Πιο συγκεκριμένα, στην συγκεκριμένη περίπτωση, ενόψει του ότι, κατά τον χρόνο τέλεσης της υιοθεσίας, ο πρώτος των αιτούντων διήγε το 78^ο έτος της ηλικίας του, η δεύτερη εξ αυτών το 81^ο έτος της ηλικίας της και η τρίτη των αιτούντων ήταν 64 ετών, εφαρμόστηκε η διάταξη του άρθρου 118 της Πράξης Υιοθεσιών της ..., δυνάμει του οποίου το υιοθετόν μέρος πρέπει να είναι μεγαλύτερο σε ηλικία τουλάχιστον κατά δέκα (10) έτη από το υιοθετούμενο μέρος, ενώ σε περίπτωση που το υιοθετόν μέρος είναι έγγαμο ζευγάρι, η ως άνω προϋπόθεση της διαφοράς των τουλάχιστον δέκα (10) ετών από το υιοθετούμενο μέρος πληρούται ακόμα και εάν ο ένας από τους συζύγους είναι κατά δέκα (10) έτη μεγαλύτερος. Αντίθετα, κατά το ελληνικό νομοθετικό καθεστώς και συγκεκριμένα, κατά τη διάταξη του άρθρου 1542 του Ελληνικού Αστικού Κώδικα, η υιοθεσία επιτρέπεται μόνο όταν αυτός που υιοθετείται είναι ανήλικος, με την εξαίρεση της περίπτωσης του άρθρου 1579 Α.Κ., που προβλέπει ότι η υιοθεσία ενηλίκου επιτρέπεται μόνο όταν ο υιοθετούμενος είναι συγγενής ως και τον τέταρτο βαθμό εξ αίματος ή εξ αγχιστείας αυτού που υιοθετεί, ή αυτός που υιοθετεί υπήρξε ανάδοχος γονέας του υιοθετούμενου, προϋπόθεση που συνέτρεχε μόνο για τον πρώτο των αιτούντων, που ήταν σύζυγος της βιολογικής μητέρας της υιοθετούμενης, ενώ η δεύτερη των αιτούντων δεν συνδεόταν με την υιοθετούμενη με κάποια συγγενική σχέση, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 1582 Α.Κ. αυτός που υιοθετεί πρέπει να έχει συμπληρώσει τουλάχιστον το τεσσαρακοστό έτος της ηλικίας του και να είναι μεγαλύτερος από τον υιοθετούμενο τουλάχιστον κατά δεκαοκτώ χρόνια, προϋπόθεση που δεν πληρούνταν εν προκειμένω, καθώς η υιοθετούμενη- τρίτη των αιτούντων είχε ηλικιακή διαφορά από τον πρώτο εξ αυτών δεκατέσσερα (14) έτη και από τη δεύτερη δεκαεπτά (17) έτη. Ωστόσο, παρά το ότι στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις που θέτει το ελληνικό οικογενειακό δίκαιο για την υιοθεσία ενηλίκου, το γεγονός αυτό δεν πρέπει να αποτελέσει φραγμό στην αναγνώριση της προκείμενης υιοθεσίας, καθόσον αυτή υπαγορεύεται από την όσο γίνεται πιο άρτια εξυπηρέτηση του αληθινού συμφέροντος της υιοθετούμενης. Ειδικότερα, η σχέση του πρώτου των αιτούντων με την

7

υιοθετούμενη- τρίτη εξ αυτών ήταν ανέκαθεν σχέση πατέρα- κόρης ήδη από το έτος 1956, οπότε παντρεύτηκε τη βιολογική της μητέρα, ενώ την ίδια αγάπη και μητρική στοργή της έδειξε και η δεύτερη των αιτούντων, ήδη από το έτος 1977, οπότε παντρεύτηκε τον πρώτο εξ αυτών, αμφότεροι δε οι πρώτος και δεύτερη των αιτούντων στάθηκαν αντίστοιχα ως πατέρας και μητέρα για την τρίτη εξ αυτών, στηρίζοντάς την σε όλα τα βήματα της ζωής της και φροντίζοντας την ως βιολογικό τους τέκνο, περιβάλλοντάς την με αγάπη και στοργή, αποτέλεσαν δε το μοναδικό της στηρίγμα σε όλα τα χρόνια της νεότητάς της, αλλά και στα μετέπειτα χρόνια της ζωής της ως μητέρα και ως σύζυγος. Άλλωστε, με βάση τις διατάξεις της Πράξης Υιοθεσιών της των Η.Π.Α., όπου ήταν το κέντρο των βιοτικών σχέσεων των δύο πρώτων αιτούντων, δεδομένου του ότι είχαν αποξενωθεί από την ημεδαπή ο μεν πρώτος εξ αυτών ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1950, ενώ η δεύτερη εξ αυτών είχε γεννηθεί στο Ροκ Σπρινγκς (Rock Springs) της Πολιτείας Γουαϊόμινγκ (Wyoming) των Η.Π.Α. η εν λόγω υιοθεσία ήταν καθόλα έγκυρη, καθώς οι υιοθετούντες ήταν άνω των 18 ετών και μεγαλύτεροι σε ηλικία τουλάχιστον κατά δέκα (10) χρόνια από το υιοθετούμενο μέρος και ήταν άπαντες αμερικανοί πολίτες, συνήνεσαν δε όλοι στην ολοκλήρωση της ως άνω υιοθεσίας ενώπιον του αρμόδιου Δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, οι ανωτέρω ιδιαίτερες συνθήκες και περιστάσεις της προκειμένης υιοθεσίας, θα καθιστούσαν αφόρητη, για τις θεμελιώδεις αντιλήψεις της ελληνικής κοινωνίας και του ελληνικού δικαίου, απόρριψη της αίτησης, δεδομένου και του ότι στην ημεδαπή έννομη τάξη το ενδιαφέρον σχετικά με το θεσμό της υιοθεσίας έχει επικεντρωθεί στο συμφέρον του υιοθετουμένου και στην παροχή δυνατότητας σε αυτόν να μεγαλώσει σε ένα οικογενειακό περιβάλλον, με ανάπτυξη σχέσεων στοργής και αφοσίωσης, με σωστή ηθική και πνευματική διαπαιδαγώγηση και με ομαλή εξέλιξη της προσωπικότητάς του, ενώ τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορούν να αρνηθούν την αναγνώριση ως έγκυρης υιοθεσίας, εφόσον αυτή δημιουργήσει στη χώρα όπου συντελέστηκε μια οικογενειακή σχέση που αποτελεί ήδη εκεί «κοινωνική πραγματικότητα», επικαλούμενα απλώς το αντίθετο νομικό καθεστώς υπό το οποίο δικαιοδοτούν, αλλά πρέπει να εξετάζουν τις συνθήκες κάθε περίπτωσης, όπως το χρονικό διάστημα που έχει παρέλθει από τη σύσταση της υιοθεσίας μέχρι το χρόνο που το κύρος της κρίνεται σε άλλη χώρα, την ένταση των σχέσεων που οδήγησαν στη σύσταση της υιοθεσίας και τη διάψευση των προσδοκιών των μερών εξαιτίας αιφνίδιας αλλαγής στο νομικό καθεστώς ή στην πρακτική της χώρας, στην οποία ανακύπτει ζήτημα αμφισβήτησης του κύρους της. Κατά συνέπεια, παρά το γεγονός ότι η ως άνω αναφερόμενη απόφαση δεν εφάρμοσε τον ουσιαστικό νόμο που έπρεπε

7ο φύλλο της υπ' αριθ.

116

/ 2025 Απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Διαδικασία Εκούσιας Δικαιοδοσίας)

να εφαρμοστεί σύμφωνα με το ελληνικό δίκαιο, όπως προαναφέρθηκε, εξεδόθη όμως από αρχή που είχε δικαιοδοσία σύμφωνα με το δίκαιο της Πολιτείας της , στην περιφέρεια του οποίου που ήταν βρισκόταν ο τόπος διαμονής απάντων των αιτούντων και δεν αντίκειται στα χρηστά ήθη και τη δημόσια τάξη, καθώς η αναγνώριση της προκείμενης υιοθεσίας υπαγορεύεται από την όσο γίνεται πιο άρτια εξυπηρέτηση του αληθινού συμφέροντος της υιοθετούμενης- τρίτης των αιτούντων, τυχόν δε απόρριψη της υπό κρίση αίτησης θα κατέλυε μία οικογενειακή σχέση που στο κέντρο των βιοτικών σχέσεων των αιτούντων αποτελεί ήδη μία «κοινωνική πραγματικότητα» εδώ και δώδεκα (12) συναπτά έτη, ούτε οι διάδικοι στερήθηκαν τα δικαιώματα υπεράσπισής τους και, γενικά, συμμετοχής τους στη διαδικασία ενώπιον του ανωτέρω Δικαστηρίου, δεδομένου ότι κατά την εκδίκαση της αίτησης υιοθεσίας της τρίτης των αιτούντων στο Δικαστήριο της Τρίτης Δικαστικής Περιφέρειας της

... .. πάντες ήταν παρόντες και παραστάθηκαν μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους,

Άλλωστε, όπως προκύπτει από το υπ' αριθ. πρωτ. 1 /14-03-2024 πιστοποιητικό του Γραμματέα του Τμήματος Πινακίων Ειδικών Διαδικασιών του Πρωτοδικείου Αθηνών δεν έχει κατατεθεί άλλο δικόγραφο σχετικά με την κρινόμενη υπόθεση. Συνεπώς, δεδομένου του ότι, όπως προαναφέρθηκε, η προς αναγνώριση απόφαση υιοθεσίας δεν έρχεται σε σύγκρουση με την ημεδαπή δημόσια τάξη και τα χρηστά εν γένει ήθη της ελληνικής κοινωνίας, πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή, ως ουσιαστικώς βάσιμη, σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι έχει ισχύ στην Ελλάδα η με αριθμό
απόφαση υιοθεσίας (Decree of Adoption) του αρμοδίου Δικαστηρίου της Τρίτης
Δικαστικής Περιφέρειας της Κομητείας

Δ

με

την οποία η τρίτη των αιτούντων,

αναγνωρίστηκε ως θετό τέκνο των,

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, στο ακροατήριό του
και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση την... 14 / 1 /2025, χωρίς να
είναι παρόντες οι αιτούντες και η πληρεξουσία δικηγόρος τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[REDACTED]